

16. Sonntag im Jahreskreis

Jeremia 23,1-6

Weh den Hirten, die die Schafe meiner Weide zugrunde richten und zerstreuen – Spruch des HERRN. Darum – so spricht der HERR, der Gott Israels, über die Hirten, die mein Volk weiden: Ihr habt meine Schafe zerstreut und sie versprengt und habt euch nicht um sie gekümmert. Jetzt kümmerge ich mich bei euch um die Bosheit eurer Taten – Spruch des HERRN. Ich selbst aber sammle den Rest meiner Schafe aus allen Ländern, wohin ich sie versprengt habe. Ich bringe sie zurück auf ihre Weide und sie werden fruchtbar sein und sich vermehren. Ich werde für sie Hirten erwecken, die sie weiden, und sie werden sich nicht mehr fürchten und ängstigen und nicht mehr verloren gehen – Spruch des HERRN. Siehe, Tage kommen – Spruch des HERRN –, da werde ich für David einen gerechten Spross erwecken. Er wird als König herrschen und weise handeln und Recht und Gerechtigkeit üben im Land. In seinen Tagen wird Juda gerettet werden, Israel kann in Sicherheit wohnen. Man wird ihm den Namen geben: Der HERR ist unsere Gerechtigkeit.

XVI Неділя звичайного періоду

Єр 23, 1-6

Горе пастухам, які занапащають і розганяють овець моєї отари, – говорить Господь. Тому так говорить Господь, Бог Ізраїля, до пастирів, які пасуть народ Мій: Ви порозганяли Моїх овець, ви їх розполохали, а не слідкували за ними. Оце ж Я слідкуватиму за вами, за вашими лихими вчинками, – говорить Господь! Я позбираю решту Моєї отари з усіх земель, куди Я повиганяв їх, Я поверну їх на їхні пасовиська, і будуть вони плодитись та множитись. І поставлю над ними вівчарів, які їх пастинуть; і вже не будуть страхатись, ані боятись, і ні одна з них не загубиться, – говорить Господь. Ось настане час, – говорить Господь, – і Я пробуджу для Давида праведний пагін, що владарюватиме як цар і буде мудрим, буде чинити на землі суд і справедливість. За його днів спасеться Юда, й Ізраїль житиме безпечно. Ось ім'я його, яким його будуть звати: «Господь – наша справедливість».

Еф 2, 13-18

Брати! Тепер, в Ісусі Христі, ви, які колись були далекими, стали близькими кров'ю Христа. Адже Він – наш мир, котрий зробив з двох одне, зруйнував у своєму тілі перегороджувальну стіну – ворожнечу, усунувши Закон заповідей в навчаннях, аби з двох створити в самому собі одну нову людину, встановити мир і в одному тілі хрестом примирити обох з Богом, знищивши в самому собі ворожнечу. Прийшовши, Він благовістив мир вам, які були далекі, і мир тим, хто близько; так що через Нього обоє маємо доступ до Отця в одному Духові.

Мк 6, 30-34

Того часу посходилися апостоли до Ісуса та сповістили Йому про все: що зробили і чого навчили. А Він каже їм: «Ви підіть самі в пустинне місце та відпочиньте трохи!» Бо так багато було тих, які приходили й відходили, що навіть не мали часу попоїсти. Тож вони самі відпливли човном до пустинного місця. Та побачили їх, як пливли, і багато хто впізнав їх. І пішки люди збіглися туди з усіх міст і прибули раніше за них. Вийшовши, Ісус побачив великий натовп людей; і змилосердився над ними, бо вони були, як вівці, які не мають пастиря, й почав їх багато навчати.

Epheser 2,13-18

Jetzt seid ihr, die ihr einst in der Ferne wart, in Christus Jesus, nämlich durch sein Blut, in die Nähe gekommen. Denn er ist unser Friede. Er vereinigte die beiden Teile – Juden und Heiden – und riss die trennende Wand der Feindschaft in seinem Fleisch nieder. Er hob das Gesetz mit seinen Geboten und Forderungen auf, um die zwei in sich zu einem neuen Menschen zu machen. Er stiftete Frieden und versöhnte die beiden durch das Kreuz mit Gott in einem einzigen Leib. Er hat in seiner Person die Feindschaft getötet. Er kam und verkündete den Frieden: euch, den Fernen, und Frieden den Nahen. Denn durch ihn haben wir beide in dem einen Geist Zugang zum Vater.

Markus 6,30-34

In jener Zeit versammelten sich die Apostel, die Jesus ausgesandt hatte, wieder bei ihm und berichteten ihm alles, was sie getan und gelehrt hatten. Da sagte er zu ihnen: Kommt mit an einen einsamen Ort, wo wir allein sind, und ruht ein wenig aus! Denn sie fanden nicht einmal Zeit zum Essen, so zahlreich waren die Leute, die kamen und gingen. Sie fuhren also mit dem Boot in eine einsame Gegend, um allein zu sein. Aber man sah sie abfahren und viele erfuhren davon; sie liefen zu Fuß aus allen Städten dorthin und kamen noch vor ihnen an. Als er ausstieg, sah er die vielen Menschen und hatte Mitleid mit ihnen; denn sie waren wie Schafe, die keinen Hirten haben. Und er lehrte sie lange.